

מ"ת 9744/08/16 - מדינת ישראל נגד בהאא זיאן

בית משפט השלום בעכו

מ"ת 9744-08-16 מדינת ישראל נ' זיאן(עציר)
תיק חיצוני: 327837/2016

בפני כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מבקשים מדינת ישראל
נגד
משיבים בהאא זיאן (עציר)

החלטה

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות פציעה כאשר העברין מזוין, תקיפה הגורמת חבלה ממש (2 עבירות) ונהיגה פוחזת של רכב, הכל עבירות על פי סעיפים 335(א)(1), 380 ו- 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על פי המתואר בכתב האישום אזי לכאורה ביום 29.7.16 בשעה 22:30 או בסמוך לכך, יצאו המתלוננים עם בנם הקטין בן ה-9 להליכה בצד הכביש. באותו מעמד נהג לכאורה המשיב ברכב, אשר פרטיו בכתב האישום במהירות כאשר הוא נצמד למתלוננת בצדה השמאלי עד כי הדפה את בנה שלא להיפגע ונפלה ארצה כשהיא צועקת. המתלונן אשר צעד לפניהם, בעלה, הסתובב לאחור לשמע הצעקה וקילל את נהג הרכב וקרא לו לעצור. בתגובה לכך, עצר לכאורה המשיב את הרכב בו נהג, ירד ממנו כשהוא אוחז במוט ברזל וחבט באמצעותו בפניו ובראשו של המתלונן. המתלונן נפל ארצה ללא הכרה. אז המשיך לכאורה המשיב הלכות בו באמצעות המוט בגבו. המתלוננת הדפה את המשיב מן המתלונן עד שנכנס לרכבו וסגר את דלת הנהג על ידה. כתוצאה מכך מפרט כתב האישום כי נגרמו למתלונן חבלות בחלקי גופו שונים אשר חלקן חייבו תפירת החתכים. למתלוננת נגרמו חבלות וכך גם לקטין.

3. עיינתי בתיק החקירה ודעתי היא כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב. נכון הוא כי קיימת גרסת המשיב כי הוא זה אשר הותקף על ידי המתלוננים ובעיקר המתלונן אל מול גרסת המתלוננים המוצאת את ביטויה בכתב האישום. אין תיעוד אובייקטיבי בדמות מצלמות או כדומה. אולם, מוצאת אני כי עדין קיימות ראיות לכאורה.

4. אין מחלוקת בין הצדדים כי קיים ביניהם סכסוך קודם אשר היו לו גם התלקחויות קודמות וזאת על רקע טענות לשיחות מטרידות בין המשיב לבין אשת המתלונן, המתלוננת. הצדדים אינם חלוקים גם ביחס

לעובדה כי המשיב נסע ברכבו אותה הדרך. המשיב טוען כי לא נהג בפזיזות ולא התקרב לצועדים ואף לא ראה את המתלוננת. אין מחלוקת בין הצדדים כי המתלונן קילל את המשיב וקרא לו לעצור. מכאן, קיימת מחלוקת בין הצדדים מי הוא אשר תקף את מי. שניהם טוענים לנוכחותו של מוט ברזל עמו בוצעה התקיפה, אולם המשיב טוען כי המתלונן הוא אשר תקף אותו והמשיב נאלץ להתגונן.

5. ככלל בית המשפט אינו מכריע בשלב זה בשאלת מהימנות עדויות. כל אשר מונח לפני הינן חקירות המשטרה והעדים לא העידו בפני וודאי שלא נחקרו בחקירה נגדית. הפסיקה גם מנחה כי די בקיומה של גרסה מול גרסה על מנת לקבוע קיומן של ראיות לכאורה במידה הנדרשת בשלב זה של הדיון. אולם, עדין על בית המשפט לבחון קיומן של סתירות ככל שהן מהותיות ויורדות לשורש העדות.

6. בתיק חקירה זה עדויות רבות. הצדדים נחקרו מספר פעמים, נחקרו קרובי שמפחת המתלוננים אשר המתלוננים סיפרו להם את שארע או אף הזעיקו אותם למקום האירוע לסייע, אך לא נכחו הם באירוע. עוד, נערך עימות בין המשיב לבין כל אחד מן המתלוננים, ואף נחקר הבן הקטין בן ה-9 והוא מופיע ברשימת עדי התביעה בכתב האישום. נוכח גרסת המשיב גם המתלונן נחקר תחת אזהרה.

7. התרשמותי ממקרא כל חומרי החקירה היא שגם אם קיימות פה ושם סתירות לכאורה בעדויות המתלוננים, לא מצאתי כי הן יסודיות והן מצויות בד"כ בפריפריה שלה דברים או בענייני מינוח. לעומת זאת המשיב חוזר וסותר את עצמו כמעט בכל עדות ומציג גרסאות אשר היתכנותן קלושה. אפרט דברי.

6. המתלוננים אכן משתמשים במונח דריסה, למרות שלא ברור מן העדויות האם המשיב נהג רכבו כך שעל פי גרסתם פגע באישה אם רק התקרב באופן מבהיל. לעניין זה אכן קיימת סתירה לכאורה. אולם, גם כאשר האישה מתארת כי נפגעה ברגלה מן הרכב אין היא מתארת תאונה חזיתית אלא כי התקרב אליה מצד שמאל. בכל מקרה משמשים הם במונח דריסה, גם כאשר לא נטען למגע ישיר עם הרכב. איני מוצאת כי יש בכך כדי הלוות סתירה מהותית. ראשית לא תמיד אדם יודע אם אכן היה מגע ממש או מאוד קרוב עד כי נפל. שנית, המונח דריסה או תקיפה אינו מונח שיש לו שימוש בשפה השגורה ופרוש משפטי, שלא תמיד זהים הם באפן מדויק.

7. המתלוננת העידה במשטרה בנוכחות עו"ד והקטין בנוכחות דודו. נכון הוא שאין להתעלם מכך בבוא בית המשפט לבחון מהימנות. אולם, אין זה השלב לכך. כמו כן כאשר לעדותה קטין וודאי שהיה אמור להיות נוכח בן משפחה במקום. כאשר לעדות המתלוננת יש לזכור כי קיימת עוד עדות שלה וכן השתתפה בעימות עם המשיב.

8. כאשר לעדויות המשיב, המשיב אכן טען מחקירתו הראשונה כי הוא זה אשר הותקף. בחקירתו הראשונה טען שהותקף על ידי מקל. הוא תפס למתלונן את המקל ואז שלף המתלונן סכין באורך של 20-30 ס"מ וניסה לדקור אותו. הוא חזר על כך גם בחקירתו תחת אזהרה מאורח יותר. באותו חקירה

גם הוסיף כי עוד כאשר ישב ברכבו הותקף על ידי המתלונן אשר פגע בו בגבו. גרסה זו הולכת ומסתבכת עבורו בעימות ובחקירתו לאחר העימות. המשיב מסתבך בחקירתו בתיאורו אודות אופן הפגיעה בו וכיצד נפגע שעה שישב ברכב ולצורך כך נדרש הוא לתקן גרסתו. עוד הוא מציין כי בעצם לא ראה סכין ורק ראה דבר מה שחשב שהוא סכין.

עוד יש לציין כי על אף שתיאר את הפגיעות בו ופנייתו לבית החולים, בבית החולים אין סימני חבלות. יתרה מכך, המשיב מוסר גרסאות שונות באשר לסיבת הפניה לבית החולים, האם כתוצאה מהאירוע האמור, כפי שמוזכר באישור הרפואי או שמא מסיבה אחרת, כפי שטען בחקירתו האחרונה.

9. נוכחה מאור לעיל מוצאת אני כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב על פי כתב האישום. אציין כי שתי עבירות התקיפה אינן מתייחסות דווקא ל"דריסה", אלא לתקיפת המתלונן ולפגיעה לכאורה מתלוננת. ביחס לכך איני משוכנעת כי קיימות ראיות לכאורה כי סגירת הדלת על יד המתלוננת לכאורה מהווה תקיפה. כך, שככל שכתב האישום מייחס תקיפת המתלוננת, ספק בעיני אם קיימות לכך ראיות לכאורה. יחד עם זאת פגיעותיהם הנטענות של המתלוננת ובנה מעצימות לכאורה את מידת הפגיעה כתוצאה מהנהיגה הפוזת.

10. תיק זה מעלה עילת מסוכנות סטטוטורית. כמו כן עולה עילת מסוכנות נוכח עוצמת הפגיעה המתלונן כמתועד בתיק החקירה.

11. אין להתעלם מן העובדה כי עברו הפלילי שלה נאשם אינו מכביד ומתייחס לתחומי עבריינות שונים, אשר אין בהם השלכה על מסוכנותו לכאורה.

12. כמצוות המחוקק יש לבחון חלופת מעצר. אין לשולל אפשרות קיומה של חלופת מעצר נוכח עברו הפלילי הלא מכביד של המשיב והנקי מעבירות אלימות. אולם, נוכח קיומו של סכסוך קודם ורמת האלימות הגבוהה לכאורה העולה מכתב האישום והראיות לכאורה, יש לבחון חלופת מעצר אשר תהיה הדוקה ומרוחקת מן המתלוננים.

13. הסנגור העלה אפשרות לחלופת מעצר בבית אביו ובין היתר בפיקוחו. הובהר כי מדובר בשוטר בדימוס. ככלל מדובר בחלופה אשר על פניו נשמעת ראוייה, אולם, הקושי נעוץ בקרבת המקום לבית מגורי המתלוננים וכן בעבודה כי האב היה שותף להליכי סולחה עם המתלוננים ועל כן לא ברור מה עמדתו בסיפור והשפעתו על הצדדים. יש לציין כי הסכם הסולחה אשר הוצג לא כולל נטילת אחריות ומתייחס לשני הצדדים בצורה שווה.

14. נוכח האמור לעיל איני מוצאת כי אוכל להורות על חלופת מעצר בטרם יבחן העניין על ידי שירותה מבחן אשר יבחן הן את המפוקח, המשיב ומידת המסוכנות הועלה לכאורה ממנו, והן את החלופה המוצעת והתאמתה או כל חלופה אחרת שתוצג בפניו.

15. הנני מורה על עריכת תסקיר שירות המבחן כאמור.

נקבע להמשך דיון לאחר קבלת תסקיר ליום 7.9.16 שעה 09:00, בפני.

המשיב יובא באמצעות שב"ס.

ניתנה היום, ו' אב תשע"ו, 10 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.